

Waakt en bidt

Het is een bekend verschijnsel dat sommige gebeurtenissen zó groot, zo overweldigend zijn, dat ze ons bevattingvermogen te boven gaan. We zien ze niet aankomen, totdat we voor voldongen feiten geplaatst worden.

Soms willen we ze helemaal niet zien en doen we alsof er niets aan de hand is. Denk aan de twee wereldoorlogen, die zich - achteraf gezien - lang tevoren aankondigden, maar de mensen sliepen. Soms zijn het geschenken die we niet herkennen omdat we blind zijn voor de tekenen van de tijd.

Zo ging het bij de komst van de grote profeten, de heiligen, de ingewijden - en bovenal bij de komst van Christus: ze werden niet herkend.

Zo wordt onze mensheid telkens opnieuw verrast door lot en noodlot, door geschenk en crisis die ons overvallen. Zo'n geschenk dat tegelijkertijd de crisis teweeg brengt is de wederkomst van Christus: een gebeurtenis die voor de ene mens werkelijker is dan al het andere en door de andere mens niet wordt gezien. De enige manier om Zijn komst te herkennen is: waakzaamheid. De enige manier om Zijn komst voor te bereiden is: gebed.

'Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking valt.' (Mattheüs 26: 41) Deze woorden, gesproken in de gebed-eenzaamheid van Gethsemane, zijn een tijdloos appèl - niet alleen aan ieder mens afzonderlijk, maar ook aan iedere gemeenschap die Hem volgen wil. Als een gemeenschap tot het lichaam van Christus wil worden, moeten de afzonderlijke leden steeds opnieuw over hun eigen schaduw heen stappen om het licht van de Wedergekomene in de ander te herkennen - in vriend en vijand, in voorstanders en tegenstanders.

Waakt en bidt, opdat Zijn komst niet spoorloos aan je voorbijgaat!

Bastiaan Baan